

ובכל יום ויום מתחדשין יום הממנים על השירה, וזהו אשה. הריח כנגד ישראל, שמתפללים תפלה, שחשובה לפני הקדוש ברוך הוא כמו ריח בשמים של גן עדן. נוחות, שהוא נחת רוח לגבוה. כנגד זה הפהן, שהוא מכון פנה, כמו שהרצון של השם הקדוש, ומיוחד יחוד באותיות רשומות, וכל הדרגות מאירות ולוהטות, ונוצצות בניצוצין עליון מתוך העמק העליון הטמיר.

ועל פן צריך הפהן להיות חכם (ולתקשט) בחכמה, ונאה בהשכל, ויפה באור התורה, וזריו, ופקח יותר מכל בני העולם. ואם הוא עם הארץ, אין עבודתו עבודה, ועליו פתוב (תהלים ה) לא יתניצבו הוללים לנגד עיניך.

בא וראה, הזהמה של הפותי, אף על גב שהתגיר, קשה לפרש ממנו הזהמה עד שלשה דורות, כל שפן בעוד שהוא פותי. הפשרה שבהם רות, ולא מצאנו בה שום דפי כלל. וזוהי הנפש השכלית. ערפה, שהיא הנפש הבהמית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה. בא רבי חייקא ונשקו. אמר, ודאי מצטים הם שעוברת זהמתם מהם.

רבי נחמיה אומר, פתוב (מלכים א-ב) וישם פסא לאם המלך. זו רות המואביה, שזכתה וראתה למלך שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך השלים ימיה ושנותיה. זהו שפתוב (רות ב) ותהי משפרתך שלמה. פתוב שלמה, וקוראים שלימה. מלמד שראתה את המלך שלמה על פסאו, וראתה שקרה בעולם הזה ובעולם הבא. והצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי כלתיה עמה כו'.

ויום מתחדשין דממנן על שירתא. וזהו אשה. ריח, לקבל ישראל, דקא מצלו צלותא, דחשיבא קמי קודשא בריך הוא, בריח בוסמין דבגנתא דעדן. נוחות, דאיהו נחת רוח לגבוה. לקבל דא פהן, דאיהו מכוין פוונה, כגוונא דרעותא דשמא קדישא, ומייחד יחודא באתוון רשימין, וכל דרגין נהרין, ומתלהטין, ונצצי בניצוצא עילאה, מגו דעומקא עילאה טמירתא.

ועל דא אצטריך פהנא למהוי חפימא (ג"א וליאתקשטא) בחכמה, ויאה בסוכלתנו, ושפיר בנהירו דאורייתא, וזריו, ופקח יתיר מכל עלמא. ואם עם הארץ הוא, עבודתו לאו עבודה, ועליה פתיב (תהלים ה) לא יתניצבו הוללים לנגד עיניך.

תא חזי, זוהמא דכותי, אף על גב דאגיר, קשה לפרוש מיניה זוהמא עד תלתא דרין, כל שפן בעוד שהוא פותי. בשרה דבהון, רות, ולא אשפחן בה שום דופי כלל. ודא היא נפש השכלית. ערפה, שהיא נפש הבהמית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה. אתא רבי חידקא ונשקיה. אמר, ודאי דזעירין אינון דמתעברן זוהמותיהו מינייהו.

רבי נחמיה אומר, פתיב (מ"א ב יט) וישם פסא לאם המלך, זו רות המואביה, דזכתה וראתה למלך שלמה על פסאו.

בשם שלבה היה שלם, כך השלים ימיה ושנותיה. הדא הוא דכתיב, ותהי משפרתך שלמה. שלמה פתיב, וקרינן שלימה. מלמד, שראתה למלך שלמה על פסאו, וראתה שקרה בעולם הזה ובעולם הבא.

הבא. ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי